

a svatá byla jako Maria. Protož tehďáž, jak praví svatý Bernard,^(h) viselo spasení celého světa na vůli Marie, když pak tomu přivolila, tak tím jedinkým skutkem více zasloužila, než všickni lidé i anjelé všemi svými dobrými skutky zasloužiti mohou, tak svatý Bernard povídá.⁽ⁱ⁾

Abychom pak tomu dobře rozuměti mohli, věděti máš, že ta nejsvětější Panna mnohé důležité příčiny měla tomu důstojenství odepríti. Ponejprv, že se domnívala tu čest velmi velikou býti a za to měla, že takových ctností na sobě nemá, které by na takovou matku náležely. Podruhý, také se domnívala, že tak mocnému jednorozenému Synu božimu tak hodně sloužiti moci nebude, jak by na takového mocného Pána přináleželo. Potřetí, bála se, že veliké trápení, které s ním někdy přetrpěti měla, vystáti moci nebude. Neb v Zjevení svatě Brigidy psáno jest, že Maria Panna, když ještě malá byla a z rozličného proroctví vyrozuměla, že Bůh lidské tělo na sebe vezme a v něm tak veliké muky trpěti bude, tu hned nevypravitedlnou outrpnost nad ním měla pro tu vroucnou lásku, kterou vždy Boha milovala, ačkoliv ještě tehďáž nevěděla, že ona sama máti jeho bude. Čím pak dýle živá byla, ta outrpnost pro ty hrozné muky v ní vždy více se rozmáhala. Protož když anjel k ní řekl, že má Syna božího poroditi, o kterém ona již věděla, jak někdy hrozné a ukrutné muky přetrpět musí, proto dlouho sobě rozvažovala, zdaliž tomu svoliti má, neb samá u sebe myslila: Má-liž ten, který tak muky trpěti musí, mým synem býti, nemožné jest, aby mé mateřské srdce to mohlo snesti. Neb jestliže již nyní nad ním takovou outrpnost jsem měla, dřív než mým synem učiněn a na svět narozen byl, což teprva by se nestalo, kdybych na to všeckno mýma očima musela patřiti? Proto bych nikdy více nemohla potěšená býti, nýbrž pro samou žalost před časem bych musela umříti. To Matka boží v ten čas, když anjel u ní byl, u sebe dobře považovala, a proto tak dlouho svoliti odkládala.

Aby tehdy ten archanjel, který to všeckno dobře na ní znamenal, od takových myšlení ji mohl odvrátit, protož netoliko žádné zmínky neučinil o mukách Kristových, nýbrž radostné toliko věci o Kristu povídal, řka: Neboj se, Maria, neb počneš a porodíš syna, ten bude veliký a Syn Nejvyššího slouti bude a dát' mu Pán Bůh stolicí Davida, otce jeho, a královati bude v domu Jakobovým navěky a království jeho nebude konec. Poslechni, jak divné věci anjel o tom dítěti povídá, však žádné zmínky nečiní, že dům Jakobův ním opovrhne a za krále jeho nepřijme. Já za to mám, že kdyby archanjel jen nejmenší zmínku byl o jeho umučení učinil, že by Maria sotva byla pro velikou žalost svolila takového syna poroditi, který za hanbu a divadlo by měl všemu lidu býti.

Vida svatý archanjel Gabriel, kterak Maria s tou odpovědí *fiat* neb at' se stane tak dlouho prodlívá, co se domníváš, jak přívětivě a laskavě o to s ní rozmlouval? Svatý Bernard rozjímá sobě, jak přívětivě o to svolení s ní jednal, řkoucí: Má rozmilá Maria, slyšelasi, že máš počít syna ne z muže, ale z Ducha svatého, že slouti bude Synem božím a že panenství tvé v ničemž porušené nebude. Protož dej mi na to